13. decembra 2024

Meditačný obsah č. 272

Pred prelomom rokov by sa s tým, čo sa berie za základ meditácie, malo zaobchádzať veľmi starostlivo. Pojem sebarealizácie nie je tak jednoduchý a často sa používa nesprávne. Čo sa v meditácii realizuje?

V náuke jogy sa rozlišujú tri články realizácie:

- *manas*, vyššie mentálne duchovné vedomie

- *buddhi*, hlbšie uložené vnímanie pravdy, kde jedno súvisí s druhým

- a napokon článok á*tman*, dokonalé uskutočnenie univerzálneho obsahu v celkom nanovo založenom osobnom postoji.

Tieto tri stupne sa odlišujú svojou intenzitou, no vždy sa dajú stotožniť s novým začiatkom v prežívaní a s vytvorením nového vedomia.

Posledná meditácia viedla k úvahám o kozmicky nadriadenom bytí so sférou planét, ktorá súvisí s pozemskými, individuálnymi a osobnými pomermi. V *manase*začína človek myslieť kozmicky a vo vzťahu s pozemským, ako aj logicky.
Táto meditácia by podľa možností mala viesť k správnej, skutočne súvisiacej a logickej, ako aj k celostnej predstavovej činnosti, to znamená zapájajúcej aj vyššie roviny.
Na hviezdy sa človek nepozerá len ako na fyzické nebeské telesá, lebo oni tvoria špecifickú sféru svetla, v ktorej žije, svieti a žiari duševná bytosť. Pretože duša po smrti žije ďalej, začleňuje sa do tejto kozmickej sféry a opäť pôsobí spätne na pozostalých. Môže vysielať svetlé

pocity alebo zacláňajúce, zábrany vytvárajúce zahalenia. Vnímanie kozmického spojenia s touto sférou duše sa však v priebehu stáročí stratilo a preto v astronómii vedec zvyčajne zažíva už iba fyzické hviezdy. No tak ako sú ročné obdobia a podmienky rastu závislé od obežnej dráhy Slnka a planét, tak je aj ľudské bytie neustále ovplyvňované vesmírom a prináša najrozličnejšie účinky do pocitov, ktoré vysielajú zomrelí prebývajúci vo sférach planét.

Je to veľmi obmedzená predstava, keď niekto považuje nebeské telesá len za čisto vonkajší, nahor orientovaný hmotný svet. Ak tento vesmír nekategorizujeme ako živý, dýchajúci a vyžarujúci organizmus, potom tiež pojem duše nemožno pochopiť v dostatočnom rozsahu. V tomto zmysle možno sformovať nasledujúcu meditačnú vetu, ktorú indickí mudrci ešte veľmi živo prežívali:

Kozmos je domovinou duší. Môj duchovný a komplexný vývoj vždy znamená ďalšie rozvíjanie kozmu a zvýšenú schopnosť vytvárať vzťahy.

Ďalší zdroj:

„V mojej Theozofii som sa pokúsil tento výraz *manas* preložiť ako duchovné svojbytie. Je to vyššie Ja, ktoré sa uvoľňuje z toho, čo je obmedzené iba na pozemský svet. Tak ako sa myšlienka môže povzniesť do vyššej sféry, tak sa môže povzniesť aj svet pocitov do vyššej sféry. To večné v pocite je vyššie, než myšlienka. Ak pocit pozdvihnete pocit k vyšším sférám, podpbne ako myšlienku v matematike, potom prežijete druhú bytostnosť ducha, *buddhi*. Pomenoval som ho životný duch, ako druhú spirituálnu bytostnosť človeka. Tento život v *buddhi* je u dnešného človeka prítomné iba ako vloha. Manasicky dokážu už ľudia občas myslieť, keď je myslenie riadené, keď podlieha logickým svetovým zákonom. Ak sa teraz povznesie pocit k tejto svetovej oblasti, k takejto svetovej zákonitosti, potom žije v *buddhi*. Tento cítiaci človek má v sebe rovnakú istotu a jasnosť cítenia, ako má mysliaci jasnosť v myslení. To je to, čo bolo aj hlbším obsahom Krista. Človek prežíva vtedy Krista, žije s Kristom, podieľa sa na ňom. Kristus je tým, čím je *buddhi*."

Rudolf Steiner: GA 53, S. 212, Pôvod a cieľ človeka, Základné pojmy duchovnej vedy

meditácia č.271 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č.273